

Ruszkovics Andrea

Városligeti gondolatok

Ne dobd ki a verset

Ne dobd ki a verset,
nem foglal nagy helyet.
Másnak nem ér semmit,
Nekem az életem.

Beszélgettek vélem,
magányos estéken.
Vigasztaltak engem,
ha könnyes volt a szemem.

1998.

Hatvan éves lettem

Hatvan éves lettem,
a verseket mindig szerettem.

Mikor gépelni tanultam,
Adyt és Petőfit mondtam.

A betűket egymásra ütöttem,
közben a Talpra Magyart üvöltöttem.

Megtanultam végül a gépen pötyögni,
Szabó és Kosztolányi verseket idézni.

Ha Radnótit hallom, minden kövét látom,
Tétovázom én néha az ódákon.

Váci Mihályt mindig is csodáltam,
nem elég az nékem, mit róla tanultam.

A Juhász Gyula versek nagyon szép emlékek,
mit is mondhatnék én Annáról tenéked.

Hosszú volt a Toldi, nem győztem tanulni,
kedves Arany költőm, hogy kéne pótolni,
az elveszett időt mindet visszahozni?

A merengőhöz szóltam, de válasz nem jött rá,
nem maradt más nékem, csak a keserű pohár.
Mit mondana erre Vörösmarty Mihály?

Tiszta szívvel gondoltam József Attilára,
mikor kuncogott a krajcár apám markában.

Libasültet mi sem eszünk, egy csirkére heten leszünk.
Ha nem csirke, hát más egyéb, a tányéron minden kevés.

Csodálatos versek, nagyon szép emlékek
milyen jó, hogy megtanultam becsülni is őket.

1998.

Simándy emlékére

Elment a Simándy
örökre elment!
Ostoba halál
mindenkit elvesz!

Szerettem hallgatni
fenséges szép hangját,
szemem is könnyes lett
„Hazámnak” hallatán.

Ott énekel Ő már
az égi operában,
Istennek tetsző dalt
keres a kottákban.